

Minder gewasbeschermingsmiddelen en als het even kan ook nog minder schadelijke middelen, in het kader van voedselveiligheid en milieubelasting wordt van telers in Nederland veel gevraagd. De combinatie blijkt soms moeilijk verenigbaar, merkt Léon Jansen van Bayer Crop Science.

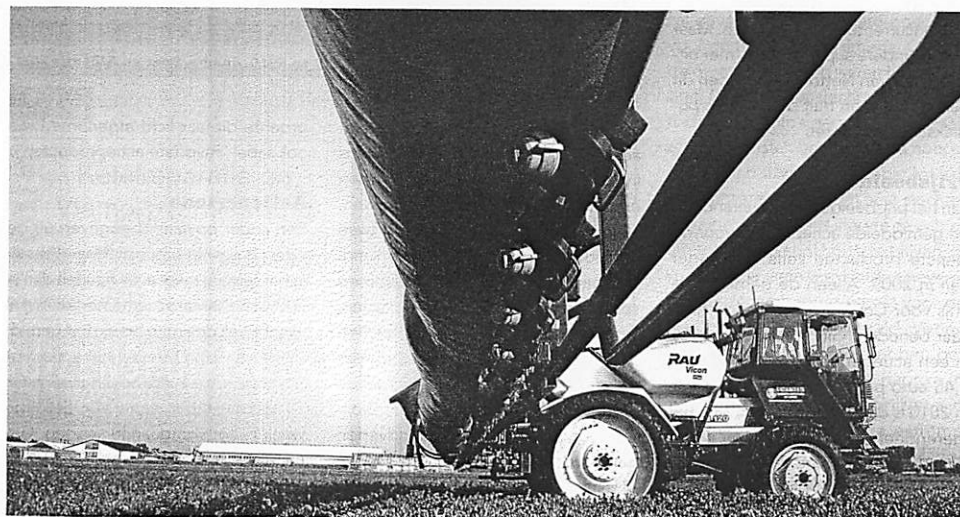
Letten op voedselveiligheid én milieu lukt niet altijd

Hoewel op het gebied van minder inzet, minder schadelijk en minder residu al veel is bereikt, blijkt uit een recent door Bayer Crop Sciences en DLV Plant georganiseerde workshop dat bij te veel aandacht voor het één, het andere nog wel eens in het geding kan komen. De samenleving legt druk op telers om bij het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen milieubelasting en emissie naar grond- en oppervlaktewater zo veel mogelijk te voorkomen, maar daarnaast is er de druk van de retail om te veel verschillende residuen of te hoge gehalten aan residuen op groente en fruit te voorkomen. Voor een groot gedeelte is aan beide eisen te voldoen door middel van geïntegreerde gewasbescherming, met aandacht voor preventie, en het gebruik van biologische middelen. Toch zijn er grenzen, wat bleek uit de presentaties van twee aardbeitelers tijdens de workshop en de daarop volgende discussie.

Chemie soms noodzakelijk

Door te spuiten op basis van hogere schadedrempels en de natuur meer te laten corrigeren, zijn verschillende ziekten en plagen met biologische

middelen of met biologische bestrijders aan te pakken. Die aanpak kan minder milieubelasting betekenen. Soms is de aantasting echter dusdanig dat de inzet van chemische middelen niet kan uitblijven, vanwege het financiële rendement en het waarborgen van de productie en kwaliteit. Specifiek werkende middelen met relatief weinig effect op het milieu hebben dan de voorkeur boven de vaak wat oudere traditionele middelen met een breed werkingsspectrum. Het gebruik van specifiek werkende middelen betekent vaak wel dat er meerdere middelen nodig zijn om het gewas goed te beschermen. Bovendien kan het spuiten op basis van schadedrempels - in plaats van de preventieve aanpak met breed werkende middelen - eerder leiden tot bespuitingen pas later in de teelt en daarmee korter voor de oogst. Het ligt voor de hand dat hierbij het risico op overschrijding van de (bovenwettelijke) normen waar de retail om vraagt, groter is. Het kan een hogere milieubelasting inhouden. Ook kan de beperking van het aantal residuen (dus de inzet van het aantal middelen) in het eindproduct leiden tot een verhoogde kans op resistentie,

ties, omdat dan vaker dezelfde middelen gebruikt worden in plaats van meerdere middelen met andere werkingsmechanismen.

Ruimte houden

Het willen voldoen aan milieu-eisen en het willen verminderen van de hoeveelheid residu leidt dan ook tot meer inzet van vooral preventieve

middelen in het begin van de teelt. Om het aantal residuen binnen de normen te houden gebruikt een teler (noodgedwongen) minder verschillende middelen (en minder verschillende werkingsmechanismen). Door deze eenzijdige inzet neemt het risico op het versneld ontstaan van resistentie toe. Ook dreigt bij de middelenkeuze het milieueffect ondergeschikt te ra-

ken aan het residu gedrag. We moeten er met zijn allen voor waken dat de telers voldoende ruimte houden om volgens hun eigen ervaring en inzichten duurzaam te telen, waarbij de productie en kwaliteit niet op het spel moeten hoeven staan. Te strenge eisen kunnen zelfs belemmerend werken op het behalen van alle gestelde doelen. ●●●